

## **1, 1963**

Tati, to dyž se umře – to už je na celý život?

*Martin*

## **2, 1964**

Na zlotřilou, zhovadilou povahu světa lze ukazovat donekonečna, je to málo platné a sklízí to nakonec výsměch. Daleko obtížnější je označit naději. Ukazovat zlotřilost světa, toť traktát, označit naději, toť čin.

## **3, 1964**

Není básně bez čistoty, ale rovněž není básně bez provinění.

## **4, 1965**

Bůh v nás nemohutní a v nás nepřichází k sobě jen vírou a přichýlením k němu, ale často nevěrou a odpadnutím od něho.

## **5, 1965**

Ve hře Utrpení a umučení našeho Pána Ježíše Krista vystupují soudruh Ježíš, soudruh Bůh, soudružka Marie a soudruzi andělé.

## **6, 1965**

Duševní láska... to je k pozvracení... ne protože by něco takového bylo vyloučeno, ale protože se něco tak výjimečného tak nazývá, protože se to polepuje výrazivem. Duševní láska je fenomén protipřírodní. Nemilujeme aniž nenávidíme duši; milujeme tělo, nenávidíme tělo, spíš cizí než vlastní, když cizí, pak pro to vlastní. Duši jsem nikdy nikde nezastihl, s tělem však měl co dělat pořád. A taky jemu jsem vděčen.

## **7, 1968**

Páni osvoboditelé v Praze, v srpnu 1968: masakr před rozhlasem, vypálené domy, zničení letiště a televizního vysílače na Skrašově, pět miliard škod na komunikacích, zhanobení akademických půd, rozpuštění Akademie věd, obsazení všech deníků, redakcí a nakladatelství, postřílení Národního muzea, střelba do občanů, vraždy na dětech – a pak normalizace, posraná komuniké, plyn kolaborace začíná unikat z kráteru obrovského vředu.

*Říjen*

## **8, 1968**

O půl třetí zrána probuzen kvokáním a kdákáním na malé verandičce dole. Sešel jsem dolů, stála tam tři obrovská kuřata, půldruhého metru vysoká. První kuře mne praštilo klackem po hlavě, druhé jedním trhnutím spáru obnažilo žíly na nártu. Třetí se vůbec nepohnulo a něco si zapsalo do knihy křidélkem. Konečně jsem pochopil. *Hloubětín, sen, 18. října*

## **9, 1969**

*14. srpna 1969 jsem vyjel s Martinem do Německa. 8. září jsem Martina musel vrátit vzhledem k začátku jeho školního roku. 4. října se za mnou Jindra s Martinem šťastně dostali. 8. října uzavřela ČSSR hranice vůči Západu. Klec spadla definitivně. 14. října*

## **10, 1973**

*Lída: Chtěla bych mít zrcadlo, v kterém bych ale neviděla sebe, ale tebe: pohnu rukou a ty ji ke mně vztáhneš, nakloním hlavu a naše hlavy se dotknou.*

*Vidět tě, jak se špulíš, jak jsi nakrčen u koupelnových kamen s třískami v rukou, jak jdeš, s hlavou trochu skloněnou, jak ji pootočíš a podíváš se na mne.*

## **11, 1974**

*5. ledna zemřel v Praze Felix Vodička. Zprávu o tom zatajili, na Západ se dostala až kolem desátého února. Zemřeli J. B. Kozák, Otakar Vočadlo, Jan Čep. 13. února 1974 přibyl do Německa Solženicyn. V Praze zatkli Pavla Kohouta.*

*Nemohu takhle žít, ačkoliv čekáme dítě. Chtěl bych pracovat pro Jižní Ameriku nebo pro staré opuštěné lidi. Třeba bezplatně jako laik. 15. února*

## **12, 1975**

*Satan je nám nepostradatelný asi tak jako v matematice nula; tedy jen zdánlivě žádná hodnota; ovšemže žádná hodnota (doplusová), ale důležitý bod, orientační kóta.*

## **13, 1975**

*Ivan Wernisch byl svého času zaměstnán co kulisák v Národním nebo Tylově divadle. Neustále, pochopitelně, vysedával v kantýně, takže když měli stavět Strakonického dudáka, stavěli Koriolána. Jenže to se v letech 1967/68 tak nebralo. Kde jsou ty bohatýrské časy proti dnešku, kdy rozdělení od sebe chcípáme, máme k sobě 450 km. Neumřeme, pochočipáme!*

*15. listopadu*

## 14, 1979

Pro nás tady v exilu je všechno těžší o zkušenost s bolševikem; doma jím trpí hrstka disidentů, tady všichni. Teprve tady je nám zjevena obnažená, ale i dovršená hnusota světa. Doma jsme zažili zradu chudého, tady rovněž. Jen tam takzvaně zleva, tady takzvaně zprava. Primitivnost tohoto výroku je úměrná oné ráně z nemilosti, jíž se nám zde dostává. Řekl bych: tam do tváře, tady do srdce.

## 15, 1982

Především zhrubla: něha nikdy ostatně nebyla její předností: obličej má jako žižkovský dareba z první republiky: zelená, žlutá, šedivá; odpovídá hrubě, striktně, bryskně. Je v ní rozložena, respektive rozzřejměna jakási osobitá samozřejmost, kterou by jistě uvítal Václav Černý: sophisticated nikoli lady, ale mužatka (...) Dívala se na mne jako na klinický hmyz. Pak mně dala prášek. Řekl jsem, že se s ní chci rozvést, že si chci jít lehnout vedle. – Nic s ní nehne. Už jí ani neodpovím na pozdrav. Květen

## 16, 1987

Karel Kryl řekl, supě: Tak za prvé, *můj* exil trvá dýl než Masarykův. *Především se s ním nesrovnávej!* řekl jsem, a všichni se začali pochechtávat. Ale hovor šel dál, až se Kryl rozběsnil a, jako obvykle, naduřeně odkrácel. 4. března

## 17, 1990

U nás doma se mnou nikdo nemluví; o komunikaci se mnou nestojí ani moje tzv. manželka, ani dětičky. Chtějí-li ode mne něco, jsou to jen a jen peníze. Moje izolace je den ode dne hrozivější. Co bude, dožiju-li se sedmdesáti?

## 18, 1991

Playboy, Penthouse a nesčetná jiná pornografická periodika. Redakce těchto publikací je obsazena téměř úplně zvlčilými syčáky, kteří k sexu, erotu, ženě ztratili již jakýkoli vztah. Není to absence vztahu, je to ablace. Nejhlubší sprostota těchto publikací ani zdaleka nespočívá v perfektních fotkách děvek, ale v jejich *zaměnitelné předmětnosti*, v tom, že jejich zobrazení nestoudně kořistí mužskou samotu, která právě tak jako ženská vždy je nešťastná. Orgasmus za třicet vteřin a tři feniky, to je hřích proti Duchu svatému. 17. září